

Bilješka.- Gornja presuda je ostavila otvoreno pitanje što bi bilo u slučaju da se vozar žalio protiv prvostepene presude pa da je njegova žalba bila odbijena. Inače ovo se pitanje postavlja u vezi s opće usvojenim načelima transportnog prava da naručitelj odgovara za vozarinu ako se vozar nije mogao naplatiti od primaoca.

B.J.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br.VI-Sl-362/70-2
od 24.VIII 1970.

Vijeće: dr Dušan Arneri, Gabro Badovinac, Branko Lovrečki

Prijevoz kamionom - Ovlaštenje šoferu za ugovoranje vozari-
ne - Premda je šofer punomoćnik vozarov po zaposlenju, on
nema prava ugovarati vozarinu koja odstupa od vozarove ta-
rife - To i pod pretpostavkom da je vozarina ugovorena za
prijevoz kamionom u povratnom putovanju, kad bi kamion, bez
ugovorenog prijevoza, putovao prazan

Tužitelj - cestovni vozar, utužuje naručitelja prijevoza radi isplate iznosa od din 1.032,40 spp. s naslova - cijene - naknade za izvršenu uslugu kamionskog prijevoza tuženikove robe (stearina) od Dubrovnika do Kranja.

Tuženik se u cijelosti protivio tužbenom traženju navodeći da je s tužiteljem ugovorio vozarinu od svega din 580,32 i to pismenim ugovorom od 1.VII 1969. Zato da je vratio tužitelju utuženi račun radi ispostavljenja novog računa tj. obračuna ugovorene - niže vozarine.

Tužitelj se usprotivio tuženikovim prigovorima navodeći da je ugovor na koji se poziva tuženik potpisao tužitelj šofer, koji za to nije ovlašten i koji nije bio upućen. Cijena je utvrđena u prijevoznici Poslovnog udruženja "Vektor", Ljubljana, koja je potvrđena od primaoca robe. U prijevoznici je prijevoz zaračunat po najnižem stavu željezničke tarife. Cijena na koju se poziva tuženik ne može pokriti niti efektivne troškove prijevoza.

Prvostepenom presudom djelomično je udovoljeno tužbenom traženju, i to samo u pogledu iznosa od din 580,32 spp, a višak tužbenog traženja je odbijen. Tužitelju je naimedosudjena vozarina u visini ugovorenoj između tužiteljevog (vozarovog) radnika - šofera i tuženikovog predstavnika, a ta cijena je za oko polovice niža od željezničke tarife za istu relaciju.

Prema stajalištu prvostepenog suda šofer se u pravilu ne može smatrati punomoćnikom po zaposlenju po uzanci 40 OU, pa tako šofer ne bi mogao mijenjati ugovorene uvjete prijevoza ili se upuštati u sklapanje poslova kad postoji mogućnost da taj posao sklopi odgovorna osoba. Međutim u ovom slučaju očito je da se tužitelj kamion našao prazan u Dubrovniku, pa je tužitelj šofer, poznajući prilike prijevoza i mogućnost korištenja vozila u povratu, razumno sklopio ugovor i pristao na ugovorenu cijenu. Stoga prvostepeni sud smatra da u ovom slučaju ugovor koji je zaključio tužitelj šofer obavezuje tužitelja usprkos činjenici što je ugovorena cijena prijevoza koja je niža od željezničke tarife.

Protiv spomenute prvostepene presude pravodobno je podnio žalbu tužitelj, kojom je pobija u dijelu, kojim je odbijen višak tužbenog traženja (tj. za iznos koji prelazi dosudjeni iznos od din 580,32 spp.), a zbog svih razloga iz čl.342 Zpp-a. Ponavlja svoje navode iznesene tokom ranijeg postupka. Predložio je da se preinačenjem pobijane presude tužbenom traženju u cijelosti udovolji. Traži trošak cjelokupnog postupka.

Drugostepeni sud je žalbu usvojio.

Pravilno uzima pobijana presuda da je tužitelj šofer u datim prilikama bio punomoćnik po zaposlenju (OU 40). U tom pogledu ovaj žalbeni sud usvaja u cijelosti razloge pobijane presude.

Ne može se međjutim usvojiti zaključak pobijane presude da su se ovlasti tužiteljeva šofera kao punomoćnika po zaposlenju protezale i na to da ugovori vozarinu nižu od one koja je za takove prilike prema tužiteljevoj tarifi predviđena, odnosno vozarinu nižu od željezničke vozarine za istu relaciju. Drugim riječima: iako punomoćnik po zaposlenju, tužitelj šofer mogao je ugovoriti samo vozarinu u visini od din 1.122.- (željeznička tarifa), a nikako u visini din 580,32 što je niže od željezničke tarife.

Zaključujući vozarinu u visini od svega din 580,32 tužitelj šofer je očito prekoračio svoje ovlasti, što je tuženiku kao naručitelju prijevoza bilo poznato, ili barem moralo biti poznato (nije dakle zaključujući ugovor bio u dobroj vjeri).

V.V.